ReaderWorks

Standard

ALEXANDRU MUŞINA

ALEEA MIMOZEI NR. 3

colecţia
euridice

© PONTICA 1993
© ASALT 2001
www.asalt.seanet.ro

În loc de prefaţă

1

Iar frumuseţea e atît de nepăsătoare,
Încît doar în somn o poţi poseda.

Şi, scriind să o vezi cîteodată, goală,
Cum iese cu stropi de apă pe pubis şi sîni,
Din mare.

De-aceea o cronică melancolie,
Căreia oarbele femei îi spun virilitate,
Îmi roade cinstitul mădular.

Care-şi ridică fruntea spre stele,
Pătruns de fior. Şi îşi aminteşte
De puii codaţi. De calea Lactee,
Pe care a semănat-o pe cer cîndva.

Şi de aceea,
În noaptea kitsch, cu pepsi şi ciocolată chinezească,
Mă scol dintre albe cearceafuri
Şi, chel şi obez, reconstitui fotografia
Acelui altcuiva.

2

Scriu despre singurul obiect
Care nu există.
Şi sper.

Femeile vin şi pleacă.
Şi mie tare îmi plac sînii şi sexul lor.

Am călătorit prin atîtea epiderme.
Am cunoscut planete în schimbare
Şi găuri negre. Stele-n formare şi cenuşa
Unor străvechi bucurii sau conflagraţii.

Am cunoscut tirania mirosului animal,
Democraţie alcoolică, oligarhia
Discotecilor şi piţipoancelor stălucitoare,
Am inventat noi poziţii şi limbi,
În care au crescut imperii şi popoare.

Totuşi scriu
Despre singurul lucru care nu există. Nici în laguna
De sub umărul stîng. Nici
În valea de sare.

Dar el e singurul important. Căci, dacă există,
Şi eu aş fi
O piatră în gura celui ce învaţă să spună
Cuvintele clare.

Ploile din Mostar

1

Povesteam pe atunci tuturor
De „Ploile din Mostar” şi spuneam
Că Pero Zubac e idolul meu.

La douăzeci de ani o poezie
E mai mult decît o femeie, e chiar o femeie, e o placentă
Din care se poate naşte o femeie. „Ploile
Din Mostar” desigur te-au inventat.

Tu ai privirea dreaptă sau diagonală? Tenul tău
E verde sau alb, părul tău
Creşte-n spirale, sau se lasă în jos,
Senzual, spre picioare?

Tu eşti femeie sau fecioară? Tu ştii
Din cărţi jocul sau dintr-o după-amiază de aracet?
Mîna ta e fină şi caldă, e tînără? Sau are
Un arc de oţel, sau are-o peliculă străvezie
Prin care moartea-mi pătrunde în carne?

Tu eşti fecioară sau femeie? Tu dormi
Sau mă priveşti? Tu-ţi mişti
Coapsele sub mine de plăcere,
Sau doar înoţi? Tu-mi povesteşti
Despre păpuşi şi despre ceasuri de argint şi despre cum

Se uită bărbaţii, ca nişte melci, pe stradă la tine, sau doar
Vorbeşti în somn? Aiurezi?

2

La douăzeci de ani vrem să iubim şi să scriem poezie. Am scris
Un lung poem despre cum
Erai îmbrăcată, despre mugurii brazilor, despre cum
Am intrat în cimitir şi acolo
Tu mi-ai cerut să facem dragoste, despre spaima
Şi jena mea cînd mi-am dat seama şi am aflat.

Era tîmpit poemul. Încercam
Să îl imit pe Zubac, să-mi inventez
O femeie iubită. O dragoste, zăpăceala
Gîfîită de atunci.

Mîna ta chiar s-a oprit
Pe gîtul meu? Fundul tău roz-bombon
Chiar s-a arătat o clipă în soare, bucălat şi nedumerit?
Chir am băut amîndoi în întunericul moale
Pînă am adormit? Chiar ai plîns
Şi mi-ai aruncat pieptănul negru pe geam?
Chiar ai fost? Chiar au fost brazii, clădirile, primăvara
De-acolo, de-atunci?

3

Încerc să scriu despre tine şi scriu
Despre Pero Zubac şi despre mine.
Încerc să descopăr măcar un rînd
Care să aibă lumina de atunci. Şi adolescenţa.
Carnea proaspătă şi speranţa poeziei. Care să poată
Scrie şi poveşti. Care să mai ştie.

Dar, tu chiar ai tremurat sub mine?
Tu, chiar ne-am întors mînă în mînă şi am zîmbit
Nepăsători la zîmbetele celorlalţi?
Tu, prinţesă flască de porţelan, contesă beată
Ce te-ai iubit cu rîndaşii şi cu porcarii, cu şoferii şi gestionarii,
Cu prietenii mei te-ai iubit.
Tu, chiar ai leşinat aproape sub mine,
Cu sînii tăi mici? Chiar ai umplut aerul strîmt de sub mine,
Ca o iubită de cauciuc rozaliu?

4

Aveam douăzeci de ani. Eram frumos şi tîmpit.
Credeam că tot ce trăieşti şi povesteşti e poezie, credeam
Că tot ce trăieşti ai trăit cu adevărat. Că în borcane
Se ţin clipele şi femeile şi că nu se tulbură niciodată.
Că adolescenţa
Se va-nălţa la cer şi ne va zîmbi mereu de acolo.

Aveam douăzeci de ani. Îmi plăceau
„Ploile din Mostar”, Pero Zubac mi se părea
Un mare poet. Tu, începutul frumos
Al unei tinereţi de o mie de ani
O cauză, un efect, o carcasă de poezie.

Planeta de sulf

„Am oroare, i-am spus,
De această maşină de întins dimineţile,
De frunzele aurii, de tutun, pe care le recoltăm
Din tarlalele epuizante ale nervilor,
Am oroare de fecioarele gelatinoase ale marelui oraş.”

Apoi au adus prînzuri bogate,
Chelneri cu feţe de înecaţi ne-au aşternut înainte
Cadavrele florei şi faunei naţionale
Preparate savant. Noi trebuia să fim veseli,
Trebuia să spunem cuvinte
Care să nu poată fi uitate uşor.

„Şi în plus nici măcar nu mai simt
Vinele clipind inocent, ca atunci, deşi
Prea bine ştii, oh, ar trebui să ştii...”

Îngeri cojiţi încercau să sufle
În trîmbiţe de gips, culoarele dintre mîini
S-au dovedit fragile, foarte fragile...
Noi, însă, trebuia să fim veseli, să aplaudăm
Animalul nevăzut ce tocmai părăsea încăperea.

Garsoniera

1

O singură alveolă
Mare, crăpată. Un batracian
Zbătîndu-se între curenţi şi membrane.
Şi pătura ca un animal, conformist,
Cearceaful spălat deseori, ce portă
Amintirea vieţilor globulare, a oamenilor codaţi.

Un aer plin de microbi. Ca şi cum
Puroiul unei vechi peritonite
I s-ar fi vărsat în artere, gălbui.
Un ochi plesnit, dar încă articulînd
Mişcările: un-doi, un-doi,
Dinspre adolescenţă spre maturitate:
Un spaţiu strîmt, căldura cleioasă.
Această cameră, mirosind
A hîrtie nobil putrezind în memorie,
A vomă, a cuvinte
Pline de draci, această cameră,
Acest plămîn transpirat.

2

Ele se apropiau toate la fel:
Cu paşi timizi; intrau îmbujorate.
Eu le spuneam cuvinte de staniol;
Ele lepădau hîrtiile creponate.
În camera albă, mirosind a săpun
A after-shave şi a urină,
Se arătau roze şi mirate
De carnea lor întotdeauna extra-fină.

Pe urmă, pe urmă... urmărind
Pulsaţia greacă a unei amintiri;
Pe cînd vecinii se certau prin
Pereţii extrem de subţiri.

3

Ai putea să mori închircit,
Ca un foetus sau ca o mumie,
Ca o pată vîscoasă şi mare.

În acestă cameră, în acest „cuac”
Al senzorului animal
În nesfîrşita mirare
De a fi călărit un trup iubit şi pal.

Tea

Cabrată şi în pulover alb,
Tînără şi strălucitoare. Din staniol.

În seara aceea am cîştigat nesfîrşit
La flipperul
Gloriei.

Şi în biografie au mai curs
O sută de lei: trei portocale.

Apoi ne-am oprit sus, pe terasă la cofetărie.
Balneoclimaterică era aşezarea
Şi tu blondă şi-n blugi cu picioare.

Am închis ochii. Am văzut
Cum trece şobolanul peste coama copacilor, roşie.
Peste firma hotelului, peste chioşcul de ziare,
Peste faţa de masă şi intră
În poşeta ta de piele aurie.

Am rîs. Am vorbit. Am plătit.
Pe cer răsăreau stelele de jucărie.

Podul Cotroceni

În apa galbenă a Dîmboviţei m-am privit.
Era, cred, toamnă şi mă credeam student.
Credeam că te iubesc, că eşti nebună
De mine.

Eram aşa cum sînt: gălbui nedefinit.
Oraşul tot se urinează-n mine.
Dar nu îmi pasă.

Ai vrut să mori. Am vrut
Să simt cum mîna
Mi se desprinde şi pluteşte peste case. Şi că rămîne
O mînă galbenă în loc.

În apa Dîmboviţei m-am privit.
Ce dacă era toamnă! Ce dacă aveam frunze
De soc şi de arţar pe faţă!

O întîlnire

În depoul început să ruginească
Am văzut-o neîngrijită, cu sînii mari, încă adolescentă.
Senzorii mei îşi doreau pulpele ei.
Ca nişte beţivi salivau.
După pulpele cam groase în ştrampii negri.

„Ai o ocupaţie demnă şi o mustaţă virilă
În oraşul ăsta mic, cu depoul
Cuprins de rugină”, mi-am spus.
Ca nişte buldogi în lesă senzorii mă tîrau
Spre trupul slinos de dincolo de buruienile dintre şine.

Trupul era gol, mirosea
A tutun şi a rachiu ordinar. Uşile
Se închideau foarte prost. Nu i-am văzut
Ochii, e-adevărat.

„Mare noroc ai avut” mi-au spus, mult mai tîrziu,
Ceferiştii cu părul alb,
Supravieţuitorii.

Mironosiţa

1.

În astă seară plouă. Albastru-închis
E cerul de dincolo de case.
Sîngele meu e plin de grăsimi, de cîrpe,
Stă să vomeze.

Dar nu se întîmplă nimic. Plouă. Sînt singur.
Ceasul meu e cu două ore-nainte. Cămaşa
În dungi albe e proaspăt spălată.
Ceasul din turn bate treisfertul, deşi
Turnul au uitat să-l mai construiască.

În astă seară îmi scot ciorapii şi îmi privesc
Degetele de la picioare: vînoase, nervoase.
Ele au o istorie, au amintiri, au planuri
Măreţe de viitor.
Le strîng cu mîna, le încălzesc, pielea lor
E uscată. Dedesubt
Zece inimi bat pline de înduioşare,
Tandre, recunoscătoare.

E aşa de uşor să comunici, să te înţelegi
Atît de uşor era să întind mîna
Să-ţi cuprind gîtul şi să apăs. Acolo, la „Havana”,
Cînd între lambriuri beam rom şi refuzai
Să mă priveşti în ochi. Acolo, la mare,
Pe cînd jucam „Master Mind” şi sexul tău
Ca o ciupercă neagră îmi rînjea.
Acolo, în Cişmigiul cu babe şi soldaţi.
Pe banca verde printre castanii în floare.

Acum eram departe. Istoria ar fi fost.
Cu mult mai clară. Taţii cei graşi
Nu mi-ar mai fi vorbit cu dispreţ şi mînie.
Mamele nesfîrşite
Nu m-ar fi minţit şi nu m-ar fi cumpărat.

Acum istoria
Cu mult mai simplă ar fi fost. Ca o ştampilă.
S-ar fi sfîrşit. Şi-ar fi îngheţat aşa.

Aşa cum eu o ştiu, cum tu
Ai şi uitat-o.

2

„Boleşniţă grea dăduse în vite în acea primăvară,
Duhuri vrăjmaşe intrase în oameni şi semne
De năvăliri, de ceartă
Între mai marii împărăţiilor se arătase pe cer”. Dar fiul săracului
O dată doar simte cu adevărat primăvara, şi de boleşnici,
De semne nu-i pasă. Dar fiul săracului
O dată doar îşi simte trupul mai puternic
Decît hamurile, o dată simte scăpărînd
Pămîntul în zare.

Şi pentru el, atunci, nu se roagă
Nici pentru alţii, numai năvale
La deal, năvale în sus, fiul săracului,
Cel pentru care o dată doar ochii domniţei
Sticlesc sub zid de poftă tînără şi de mirare.

„Şi se cuvine pe drept să i se taie
Scîrbavnicul mădular, să fie dat la cîini; pe el

Să îl însemne armaşul
Cu foc, şi pus să taie sare.”

Era primăvară. Fumuri umede prin văi şi pe dealuri,
Mesteceni şi mîţişori. Semnele lunii
Apa n-o tulbură decît pentru cel
Ce stă să le vadă. Nu pentru scîrbavnicul mădular
Care cîndva o să doară.

Era primăvară. Fiul săracului a văzut
Piatra lunii pîlpîind pe sub streaşină, a văzut
Zvîcnetul ochilor pofticioşi ai domniţei.

În rest
Totul e o istorie pe care ei au rescris-o.
Dar eu nu vreau s-o citesc, dar pe care
Eu n-o ştiu citi.

3

„Sînt foarte singură şi e foarte cald. Lily
Tuturor le-a spus că sînt o proastă, că degeaba
Fac aici pe sfînta, că a văzut
Ce-am fost în stare acolo, cu tine. E cald,
Crede-mă, şi simt că înnebunesc, nici nu pot
Să mă gîndesc la tine fără să simt
Că te urăsc şi că sînt o proastă.”
„Pe mine nimeni nu m-a mai atins
Şi îmi ziceau mironosiţa, dar acum
De cînd ştiu se apropie şi mă ating ca din întîmplare.
Lily spune peste tot că eram fără ruşine,
Că am ieşit cu tine din pădure şi zîmbeam
De parcă ar fi fost
Ceva normal şi mi-e frică
Să nu afle tata, nu că ar zice ceva, dar aş vrea,
Ar fi mai bine ca el să nu ştie.”

„Nu mai pot, chiar mîine plec
La mare, vin-o şi tu aşa cum ai promis, aici
E foarte cald şi mă plictisesc de moarte,
Aş vrea oricum să te văd deşi mi-e frică.”

4

Aproape mi-e frică şi mie. Cine a inventat
Această istorie, această scrisoare?
Scrisoarea am ars-o, istoria a murit,
Cine vine şi bate în turn?

Aproape mi-e frică. şi simt că luna
Deşi nu răsare se-nvîrte pe sus
Ca o căţea. Simt că celulele
Abia aşteaptă să iasă din casă,
Primăvara, să cînte răguşit.

„Babelor!” le spun. Ele rîd. „Proastelor!”
Le spun. Ele se strîmbă la mine,
„Încetaţi!” le spun. Ele vibrează şi aerul
Vibrează în jurul meu şi taţii devin
Morocănoşi şi tăcuţi, şi mamele
Se-nchid în bucătărie şi fac să sune
Linguri şi oale, furculiţe, cuţite.

Dar ele rîd. Şi deasupra casei
Se-nalţă-un fum umed, mirosind
A mîţişor, a mesteacăn, dar cinstitul
Meu mădular simte-o durere îngrozitoare.

Cine a inventat? Cine scrie
Cu o cerneală roşie pe meninge runa picioarelor ei,
Cu o cerneală neagră hieroglifa
Sînilor ei orbi şi tremurători?

Cine sapă cu dalta zîmbetul ei de fetiţă
Crescută în puf, mofturoasă, proastă, nepăsătoare?

Cine sparge cristalele? Cine sfîşie pînza
Şi-n spatele brazilor văd bronhii şi maţe?
Cine toarnă ulei încins în urechea stîngă
De strig „Ajunge, mărturisesc!” ?

5

Ploaia a stat. E linişte. Pe stradă trec troleibuze cuminţi,
Legate fiecare de cîte două fire,
Maşini docile, oameni, căţei civilizaţi.

Ploaia a stat. Cele zece degete au adormit. Nu tresar
În somn, nu sforăie, nu visează.

Mic exerciţiu de stil

Atît de în rochie mov, încît îngerii
Adolescenţi îşi simt furunculii erupînd.

Atît de în rochie mov şi cu sînii saşii,
Încît vacile aerului ar vrea să te pască
Şi să te ţină mult, nesfîrşit în burţile lor.

Atît de în rochie mov şi de tînără,
Încît puiului de muscă i-au crăpat ochii de poftă şi de mirare,
Ochii lui mici, de pişicher.

Oh, atît de în rochie, atît de în mov,
Încît şarpele negru s-a împotmolit pe hîrtie
Şi bîlbîie-acest început de poem.

O amintire sentimentală

Pe aleile parcului
Seminţele platanilor şi animalele mici
Ale paşilor tăi.

Şi o poveste spusă zîmbind
Despre avorturi şi depresiuni sentimentale,
Despre iluzii sociale şi cîntecul
Pe care ţi-l cînta adolescenţa.

Pe aleile parcului.
Unde asfaltul e vînăt şi aerul portocaliu.

Tratatul despre frică

1

Totul începe prin golirea
Obiectelor de substanţa lor: deasupra zboară
Sufletul caselor, dar noi nu-l mai putem vedea.

Decupăm. Decupăm şi lipim. Decupăm
Şi cu ceară albă lipim pe cer: nori durdulii, un soare, zei transparenţi.

Căci nu este putere. Şi nu este lipsa puterii;
Doar lemnul
Unei imagini. Numai tabla uitată
Pe coridoarele pustii.

Acum. Cînd nu mai există sunete. Cînd dincolo de vitrina
Cofetăriei e o foaie de desen.
Cu norii lipiţi stîngaci, cu oameni şi troleibuze.
Cînd aici, în cofetărie,
Mîna mea buhăită, păroasă
Orbecăie după mîna ta. Şi cînd
Mîna mea întîlneşte paharul galben de limonadă.

2

I-au furat numele şi numele a înviat.
I-au ascuns cîinele şi cîinele a început să existe,
I-au povestit despre Totoma şi Ofir şi oraşele
S-au ridicat încet din mare.

Dar nimeni nu a ştiut, dar nimeni
Nu s-a oprit. Dar nimeni

Nu a deschis fereastra şi nu a spus:
„Iată,
A înflorit un regat din spuma gîndului tău.”

Aşa s-a întîmplat. Aşa am pierdut
Cele patruzeci de zile şi nopţi
Din pustie. Căci zadarnic
E totul fără zîmbetul tău.

3

Cu amprentele mele am sigilat aerul.
Cu amintirea chinocefală am închis dimineaţa
Într-o cuşcă de amiant şi rugină.

Dar a fost îndeajuns?
Dar a fost ceva îndeajuns să oprească
Rîul gălbui şi murdar, să încălzească
Frunza din palmă. Acum. Cînd e toamnă
În toate departamentele trupului meu.

Dar a fost ceva cu adevărat? Dar a existat?
Sub raza becului tău, sub raza
Fierului cornier al balconului tău, sub raza
Borcanului de gogoşari, plin de praf, sub raza
Sticlelor goale de vin, sub raza
Papucului tău desperecheat.

Dar a fost, oare a existat? Acum. Cînd toamna
A secat mlaştina şi oceanul. Acum, cînd oraşul
Stă ca un purice pe unghia
Degetului mare, terciuit.

4

Desigur că am puterea: să desprind numele de carnea lui,

Să dezlipesc senzaţia de senzorii ei, să pun
Fraţii să se omoare, să fac
Copiii să cadă din pom...
Desigur că am
Puterea, putere, puter...

Desigur că am. Sub raza
Moţului rebegit al papucului tău.

5

Dar tu mi-ai spus „Eşti un ticălos,
Un egoist fără suflet. Nu te gîndeşti
Decît la tine şi la interesele tale.”

Tu ai spus „Gata m-am săturat
Să fiu curva ta, salteaua ta de carne
Pentru poftele tale, din cînd în cînd.”

Tu ai spus „De cinci ani
Te tot joci cu mine şi îţi baţi joc. Îmi ajunge! M-am săturat
De vorbele tale, de poveştile tale, de telefoanele
Pe care mi le dai doar cînd ai nevoie de mine.

Dar tu mi-ai spus „Gata, s-a terminat!”

6

Am învăţat cel mai bine. Am fost
Cel mai frumos, cel mai cuminte. Am fost
Premiantul trupului tău.

Acum ştiu. Acum
Stau şi mă uit, imbecil, la tine.

O vacă, o poezie

La ce-ţi folosesc
Asceza umilă, abstinenţa impusă,
Cărţile şi ceaiurile medicinale, hîrtiile mototolite
Cîştigate spre dimineaţă, bancurile stupide
La care, totuşi, se rîde.

Cînd ea se dezbracă în camere străină,
Cînd senzorii străini receptează căldura
Pielii ei plină de pistrui, cîntecul trist
Al trupului ei animal.

La ce-ţi folosesc
Multele semne pe care
Le vor citi vietăţile fericite ale viitorimii, la ce
Mai pot folosi lumina solară şi-arbustul verde
Sperma divină şi diamantul, copii de aur
Ai ochilor tăi, la ce folosesc?

Un animal gîfîind
Sub alt animal. O vacă, o poezie.

Cîntec apocrif

Stiloul ştie. Ea era
Cu totul transparentă-n pielea ei,
Atît de fin tăiată-n aer şi de vie.

Stiloul minte însă. Înţepînd cu aur
Hîrtia şi-ncercînd să povestească:
„Era o epocă atît de fragedă şi de zurlie...
Era un timp de rege roşu şi caleaşcă,
Din care se scoboară şi pluteşte
Zîna cea subţiratică şi colilie...”

Era atît de transparentă,
Încît vedeam copii ei şi-ai mei.
Şi, cînd păşea, în aer decupa
Contururi de arhei.

Şi puiul cald, mai încă strălucind
De apa placentară, de mirare,
Al unei tinere Idei
În urma ei venea, scîncind.

Zidul

1

Se poate trăi fără dragoste.
Fără mîini, fără picioare, fără vedere
Se poate trăi. Cuib cald, din pămînt, paie, bălegar:
Trupul meu. Atîrnat. De streaşină. De creier.
Atîrnat de bolta înstelată. Se poate.
Cu simţurile arse de acizi, cu amintirile carbonizate.

Zidit. În zid. Zidar. Se poate.
Se poate să-ţi faci din propria viaţă
Un zid. Din care mutra ta să rînjească
Răutăcioasă, nepăsătoare. Din goana calului să spinteci
Copiii ca pe nişte bostani. Să arzi cu flacără
Părul femeii, femeia. Oul cu ochi, moale şi visător.
Să devii mai tare ca zidul. Să mori
Ca un cîine, fără un sunet, închircit.
Triumfător.
Stîrvul tău va hrăni păsările şi viermii.
Dar amintirea
Ca un zid va sta în vieţile oamenilor. Un zid
De sticlă. De frig.

2

Omori milioane şi oamenii te uită. Eşti plin
De dragoste pentru aproapele tău şi vine un bou
Şi-ţi dă în cap. Şi s-a terminat. Mîna mea chitinoasă
Scrie o istorie de lăcuste: gică a bătut-o pe
nina vali s-a cuplat cu vasile vasile a
fugit cu aurica vali s-a cuplat cu gică

şi l-a făcut pe ionel dăm
Din mîini şi din picioare cu relativă precizie.
Am învăţat să mîncăm. Să facem mişcările fecundatoare.
Ştim să trăim. O cizmă de zirconiu
Ne zdrobeşte elitrele în plin dans, clorul
Ne sufocă în eprubete.

Omori şi eşti omorît. Şi zidul rînjeşte.
Adormi în clasor. C-un ac
În loc de inimă. Spui vorbe rele.
Eşti spurcat şi scîrbos. Ei te uită
Aproape instantaneu. Îi înveţi
Pe oameni să zboare. Vine-un tractor
Şi te face pilaf.

3

„Mai lasă-ţi capul pe umărul meu,
Dulce Eulalie, capul tău cu păr cărunt,
Tuns scurt, băieţeşte. Mai respiră alături de mine
În acest tomberon. Mirosul greu al castanilor
Să acopere mirosurile menajere!

Eulalie, am fost tubul tău de spray
M-ai folosit, nu mă uita! Sînt un săpun
În pielea ta am trecut, nu mă uita!
Eulalie, am fost un biftec în sînge,
În sexul tău, prin capilare călătoresc,
Adu-ţi aminte de mine!

Eulalie, am un imperiu
În lumea cea nouă, din tomberon. Sînt singur,
Cu oase de sticlă. Mi-e frig. Fiindcă ştiu
Povestea ta pe o mie de ani de aici înainte.
Nu mă uita! Harpie! Vino să-ţi porţi

Ghiara ta de oţel şi parfum
Pe deasupra hoitului meu putrezind!”

4

În 15 martie ne-am cunoscut. Pe 16 seara
Am făcut dragoste la tine acasă. Păreai
De lapte. Şi nu mă săturam:

Ca un păianjen
M-a muşcat seara de şira spinării.
Am paralizat.
Mă priveai amuzată.
Apoi te-ai ridicat desupra mea în picioare.
Un cuib
Cald, de pământ, pene şi bălegar.

Ochii mei au vomat
Gîndaci verzi ca statueta de jad din vitrină.
Ei au început să se caţere pe pereţi.
Te-au muşcat de sîni, de pîntec, ţi-au însîngerat
Muntele. Erau transparenţi. nesfîrşiţi.
Tu rîdeai. Palidă. Ridicată-n picioare
Ca o boltă peste sufletul meu.

Pe 21 am ieşit la un pepsi. Pe bulevard. Golanii
Îţi vorbeau prin semne. Trupul tău
Le răspundea. Pe mii de fire
Treceau homunculii oraşului. Tu
Nu îi vedeai. Te uitai la mine. Tăceai. Dar trupul tău
Vorbea nesfîrşit, plin de cicatrici.

Pe 12 aprilie mi-ai spus. Am
Făcut urît. Am fost jalnic. Dar hotărît.

„Nimic nu ajută, mi-ai spus, poate doar

O injecţie de frig”. Înnebunit
Am telefonat tuturor prietenilor din oraş.
Răspunsurile lor
Îmi explodau în ureche, pe rînd.

Mă aşteptai
La „Capşa”, singură, strălucitoare.
Ţi-am spus „Nimic, nici o şansă”.
Tu ai rîs, ai tăcut, te-ai făcut verde.

5

„Hai, vino cu mine, Eulalie, în ţeava de evacuare!
Sînt plin de sînge, dar sînt nemuritor. Un ghem
De aur. Moale. Mînjit cu umori.
Eulalie! Am geniu, sînt telepat, pot citi viitorul,
Viitorul tău, zbîrcit, de o mie de ani.
Eulalie! Carne din carne. Epidermă
Sub care bat celulele mele.

Vino! În Neustrasia, în Neurastia
În Neurastenia acestei zile casabile, de iarnă.
În cubul de gheaţă din frigider. Vom avea
Vecini de treabă: două lămîi, un pui olog, o conservă
Vino în scrumieră. Vom avea un cămin. Acolo
E cald. Pufoase haine gri vom purta
Vom conversa liniştiţi, vom visa
La ţinuturi îndepărtate.”

6

Ştiai că în mai pămîntul e cald. Ştiai
Că lăcustele-s nesfîrşite în iarbă. Că oricum
La întîmplare cizma ne striveşte. M-ai privit: vînăt.
Ţi-am zis „Doamne! De ce te boieşti!?”
Tu erai vînătă cu adevărat.

Ştiai că ochii mei vor rămîne
Tumefiaţi. Că degetele îmi vor cădea unul cîte unul,
Atinse de lepră. Că oasele
Se vor frînge în mii de cioburi şi-mi vor intra în carne.

În parc castanii erau plini de miros. Cu lumînări.
Pietrişul era din crabi cenuşii. Ochii mei
Două braţe de vîsc.
Pipăind aerul. Tu nu mai erai.

Ştiai că primăvara-i mai bine. Că din fiecare reclamă
Ai să-mi sari de gît. Că picioarele
Or să mi se lichefieze. Că soarele,
Nemilos, repede mă va evapora.

Ştiai că mătuşa cîrtiţă-i plină de gentileţe.
Că verii soboli, deşi mic-burghezi, au farmecul lor.

În parc aerul era o cagulă. Frunzele, elici
Ale unei maşini de tocat. În parc,
Urmele paşilor tăi sînt tot atîtea capcane. În primăvară.

Ştiai că berzele tatuează
Cu semnul tău pămîntul proaspăt arat. Că placenta
E caldă atunci.

7

Se poate trăi fără dragoste. Numai cu hidrocarburi.
Cu proteine, sunete şi culori.
Din toate părţile mă agresează
Lumi fictive. Ce se dezagregă instantaneu.
„În care din ele ai vrea să trăiesc?”

Cînd ne-am certat prima dată ai traversat

În fugă strada. Apoi
Te-ai oprit. Te-ai întors.

Puteai să n-o faci.
Acum însă:
Cu inima verde, malahit şi frunză, cadavru.
Acum însă:
Cu buzele dublate, triplate, ascunse
De-o mască roş-vineţie, cu păr.

Se poate trăi fără dragoste. Ca o vită,
Ca un buldozer. Ca un protozoar.
Fără miros, fără culoare, fără mîini,
Fără picioare.

În eprubetă. În zid.

Elegie

lui Marin Mincu

Iar eu, iar eu, acum şi aci,
Departe de sînii tăi proşti şi saşii...
Urma cuţitului în carnea ideii
E plină de amintiri şi de hematii.

Tiehnica...

Şi braţul tău
Pe care-ncep s-apară dungi albastre
Piciorul muşchiulos cîndva
Acum grăsuţ.

Sînt prea civilizat pentru această
Civilizaţie. Şi-azi dimineaţă
Am uitat iar să mă spăl pe dinţi.

Şi toată „tiehnica” mi-a căzut
În farfuria de supă la amiază. N-am să mor
De poluare. Nu vei fi
Cu nimic mai frumoasă dacă mergi cu o sută la oră.

Nici dacă radioul ne ţine suspendaţi
În muzică şi prostii. Nici măcar
Dacă bomba va exploda sau gargaragiii
Vor răguşi.

Nu o să se schimbe nimic. Doar metabolismul bazal
Al corpului tău, în care-am investit
Miliarde de imagini şi neuroni. Doar pistruii
De pe umărul stîng o să lunece
În moartea termică, întocmai
Mult mai neînsemnatului univers.

Mia cara bionda

Trăiesc într-o mare voinţă de a trăi. În aerul
Vineţiu al încăperii,
În care snezorii tăi adolescenţi
Învaţă jocul. Şi ştiu să cîştige. Deja.

Mult mai înainte ca sufletul să împlinească
Optîsprezece ani, trupul a şi ajuns la treizeci.
A sărit garduri, a băut, a dansat, a borît, a atins
În alte lumi piei de femeie. A transpirat şi s-a descuamat,
S-a îngrăşat şi a slăbit, a primit clisme şi a împăştiat
În jur miliarde de animaliculi nedumeriţi.

Mia cara bionda. Tu, care nu ştii nimic,
Nici măcar să vorbeşti.
Tu, care ai biocurenţii mai slabi, dar mai tineri,
Tu, pe care o apără legile şi taţii burduhănoşi,
Propria-mi oboseală, sufletul de puştan.

Ce te inventă, mia cara, în aerul
Vineţiu, printre clapele care-mi apasă-n meninge
O muzică. Mai rea decît sîngele
Lunii în baie.

O muzică pe care n-o pot controla, o mînă păroasă
Care-mi amestecă dominoul nucleelor şi-i dă bobîrnac.
O muzică precum tenia, precum
La cara bionda, celula limfatică.

Tu, care vei cîştiga o glorie scurtă. De două secunde.
În care voi fi cîinele tău, fără ca nimeni să ştie.
Şi tu-mi vei da cu piciorul. Şi ochii mei,
Atinşi în plin, se vor tumefia. Şi nimeni

Nu o să ştie. Şi ochii mei se vor face fibre îmbrobonate. Şi
Nimeni nu o să ştie. Şi ochii mei se vor face puroi.
Şi nimeni nu o să ştie. Şi ochii mei
Se vor lăbărţa pe covor.

Tu, cara bionda, învelitoare de piele
A unui timp şi a unui loc!

„Dar, vezi, geniul e fără noroc
Şi fata cu pielea întinsă pe sîni e fără noroc,
Şi scaunul pe care, adusă din spate, stai e fără noroc,
Căci el e din lemn şi e un dobitoc.”

Mia cara bionda! Tu, care, tu, care,
Tucare, tucare, tucare, tucare...
Foarfecă tăind între picioare
Capul sufletului meu de lipitoare.

Piatra albă

Răceala ta
(studiu asupra
senzorilor mei bolnavi) şi cuvioasa familie
clipocind în cupele de îngheţată.

Acum e devreme
acum va trebui să moară
conturul tău (e vară şi sîngele
e plin de scame, şi sîngele
e plin de noduli în formare).

Să fim calmi;
nudul tău strălucind pe-un atol.
Să fim calmi,
ca scoica, mandrilul, piatra albă crescînd
în ficat.

Cîntec stupid, pentru Teobaldina

Cui îi mai pasă că te-am iubit?
Că, trecînd strada, am schimbat mersul stelelor.
Numai puţin. Dar îndeajuns.

Cui îi pasă de velurii mei vişinii,
De jacka de blugi, de cămaşa-n carouri, de tenişii albi?
Cui îi mai pasă de limonada băută la „Tosca”,
Afară, într-o după-amiază de toamnă?

Bile mici şi albe. Zemoase. Rămase
Iarna prin gardurile vii sînt cuvintele. Dacă le-apeşi
Cu talpa pantofului, pocnesc. Se terciuiesc. Şi atît.

Cui îi mai pasă de zăpada murdară? Prin care
Treceam povestind. Cui îi mai pasă de parcul în care
Am ameţit jucîndu-mă cu doi sînii tăi?

„Hei, maestro, frumoase poveşti de prin studenţie!”
Vor zice. Vor rîde. Totul ar putea fi inventat.
Totul ar putea fi un delir speriat
Al minţii mele de gras. Cramponîndu-se. Şi îmbătrînind.
Singur. Aici, lîngă tine.

Cui îi mai pasă că am oprit doar cu privirea
Acele ceasului din hol de la facultate?
Cui îi mai pasă că eram tînăr, frumos?
Cui îi mai pasă, cui, Teobaldina?

Poate-mi pocnesc din degete nevăzute fire.
Poate cuvintele mele răsună amplificate
De minţile celorlalţi. Dar cui

Îi mai pasă? Îngerilor? Trecătorilor?
Semaforului de la colţul străzii?

Poate mie? Teobaldina,
Să fim serioşi! Ţie? Hai, las-o pe altădat’!

Cui îi mai pasă? Cînd delfinul
E putred. Dar încă pluteşte
La suprafaţă. Strălucitor.

Cui îi mai pasă de dragostea mea, Teobaldina?
De dragostea mea atît de tînără, de năbădăioasă:
Puştoaică ce refuză să devină femeie.

Zeului mic? Nici măcar. Poate doar aerului de primăvară
Pe care l-am respirat. Cînd ţi-am spus „Simţi?
Poţi să crezi?... Acum, acum, Teobaldina!”

Sustragerea

1

Întîi e o teamă. Adrenalina
Năvăleşte brusc în mijlocul
Omuleţilor roşii. Ei o iau la goană, înnebuniţi. Aerul
Se umple de o pîclă electrică. În tăcere
Omuleţii roşii năvălesc în cîmpie.

Apoi, cîteva cuvinte în cer
Omuleţii se liniştesc, se strîng în coloane.
Mărşăluiesc disciplinaţi. Fără ofiţeri, generali.
Doar cu un rege. În cer.

Un rege-zeu. Care priveşte
În jurul lui şi nu înţelege nimic.
Vede case, mîini, hărţi, un profil de femeie
Cu buze pline, păr negru, cîrlionţat.

2.

Ai putea să o atingi. Ea e foarte aproape.
Omuleţii cei roşii ar aclama feiciţi.
Dar nu faci nimic. O plasă opreşte mîna,
O cuşcă, o mănuşă chirurgicală.
Omuleţii nu înţeleg. Regele lor
E mare, nesfîrşit de puternic,
De ce nu face nimic?
„De ce, rege, de ce?”

Priveşti în jur. O cutie
Transparentă pe fiecare obiect, pe fiecare chip
O draperie, o cagulă, o mănuşă chirurgicală.

Broaştele din inimă fac „Uau, uau-uau, uauu!”
Şoriceii din esofag „Diring, dirong!”
Golanii din emisferele cerebrale
„Hai! Şo pe ea! Hai! Hai!”
Degetele ei abia se mai mişcă,
Aşteptînd. Vibrează, ţîrîie, bombănesc
Lucruri dulci mănuşii. Brusc înţelegătoare,
Brusc gelatinoasă, cu pori.
Şoriceii „Dirirong, dirong, dirirong!”
Degetele ei „Tii-tii-ta, ti-ta, tii-tii-ta!”

3.

Stăpînul îşi aminteşte:
„Aceasta este-o femeie. Femeia trebuie posedată,
Trebuie ocrotită. Tegumentele ei
Trebuiesc înflorite, cu aspersorul divin.
Pîntecele ei trebuie să se împlinească
E un vrej cu floare, cine-l va face pepene roz?
Cine-o să umple salcia cu muguri, cine-o să aducă
În ochii femeii privirea de vacă, divină?”

Stăpînul îşi aminteşte:
„În april, cînd liliacul înfloreşte
Cînd vîntul poartă, miliarde, mesajele moleculare,
Într-o caldă încăpere-am pătruns.
O lume umedă, vîscoasă, vag legănătoare.
Acolo-am adormit. Acolo
Am simţit cum cresc. În april. Cînd privighetoarea,
Care nu ştie cuvintele oamenilor
Cîntă un anume fior.”

Stăpînul îşi aminteşte:
„Singur eram şi pluteam pe ape
Lumina era nouă, culorile noi,
Copacii erau noi şi pietrele. Animalele

Se-amuşinau pentru întîia oară, ameţite.
Totul era nou, strălucind
De amintirea placentei. repede
Însă îmbătrînit, s-au acoperit
De amintiri şi de praf. O peliculă
Din ele însele crescută le-a acoperit.”

Aşa a fost. Stăpînul îşi mai aminteşte.
Dar nu înţelege. dar a uitat.
Nu mişcările, ci mişcarea. Nu blana,
Ci sîngele cel repede alunecător între ierburi.
Nu senzorul şi meningea,
Ci aura lor, cîmpul cu flori.

4

Ochiul femeii clipeşte „Tii-tii, ti-ti-ta!”
Dar nimeni nu mai păşeşte pe ape.
Buzele femeii se mişcă dedesubt,
Ca un roşu nisip, ca o mochetă
Sub care mişună larvele de dragon.
Căutătorul e însă mort, vînătorul e adormit
Pielea femeii a explodat ca o suprenovă
Şi arde totul în jur.
Dar prinţul priveşte-n pămînt, îndobitocit.

Căci este orb, stăpînul. Regele chel
Al omuleţilor roşii, nenumăraţi.
Căci a uitat, înghemuit
În sine, obosit.

5

Întîi o teamă, o zvîcnire în chingi.
Apoi o scurtă privire, căzînd
Ca un balon de săpun, spărgîndu-se şi lăsînd

O pată umedă pe mănuşă. Un bîlb, un hematom
Al aerului. Repede acoperit
De un praf alb, de miceliu.

Omuleţii dorm. În cîmpie răsare
Luna cea vînătă: ficatul. E linişte. Omuleţii
Dorm greu, îndesat. Zeul cel mic
E aici, se mişcă, spune cuvinte.

Zeul cel mare de mult e plecat.

Duminică blondă. Nuvelă

Cînd am intrat tocmai aţipise.
Plînsese. Şi părea aşa amărîtă, cum sta
În halatul gros, vişiniu şi prea mare, înghemuită,
Cu faţa în pernă şi părul ciufulit, încît
Mi-am dat seama cît e
De frumoasă.

„Ce faci, viţică?” i-am spus şi am sărutat-o.
Pielea ei avea gust de copil şi îmbujorată
De uşoara febră, părea
La fel de tînără ca şi acum şase ani.

Am tras atunci o jumătate de vodcă
Să-mi fac curaj. Şi-a proptit
Nasul în clavicula mea stîngă. Pistruii
Erau la locul lor pe ceafă. Şi puful blond.
Am scos din pungi pijamale, şosete,
Tacîmuri, prosoape. O periuţă de dinţi.
O ceaşcă de porţelan cu un ou roşu în ea.
Supă de fidea în borcan. O sana. Grătar şi piure.

Pe fereastră
Aceleaşi dealuri şi pini şi aceeaşi
Macara scheletică, gălbuie, ca şi acum
Trei ani şi o lună. priveam
Răsărind Steaua Păstorului în unghiul ei drept
Şi îmi spuneam „Trebuie să mă fac sănătos!” „Trebuie
Să mă fac sănătos!”

„Mi-au spus că-mi dau penicilină”
„Şi viţeluşul? Nu-i periculos”
„Nu cred, ştiu ei ce fac”, şi-a început să plîngă.

S-a dus să se schimbe. În cameră
Era soare. Uşa proaspăt vopsită. Pe coridor
Aceleaşi grafice imbecile: creşterea
Producţiei de bovine şi de tractoare.

Privind-o cum se apropie
În semiîntuneric, puţin adusă din spate,
Cu zîmbetul ei mereu stînjenit. Şi tîmp.
Cu mersul ei de gîscă, împleticit,
Am înţeles. Nu mi-a părut rău. Nu îmi pare
Rău nici acum. Asta e tot. Asta e.

În loc de postfaţă

Nu trece timpul. Sau trece? Mai contează?
Oricum, deasupra maternităţii
Cînd ne-am născut nu strălucea nici o rază
A diavolului, nu. Nici a divinităţii.

Doar a clipei, încăpătoare
Ca o valiză, ca o cisternă, ca un muzeu.
Dar nu-ţi fie teamă, nimeni nu moare!
Nici măcar eu.

Mai fragil şi ghinionist ca un cristal
Lovit cu cotul, din neatenţie, pe o tarabă,
Sau pe un raft din magazinul universal.

Doar trecem, lichid vîscos, fără grabă
Şi cumva neatent,
Dintr-un recipient într-un alt recipient.

COLECŢIA EURIDICE

Angela Marinescu – *Parcul*, (1991)
Liviu Ioan Stoiciu - *Poeme aristocrate*, (1991)
Ştefania Plopeanu – *Cavalerul din drezină*, (1992)
Vasile Petre Fati – *Copilul tuns zero*, (1992)
Mariela Rotaru – *Galeria de singurătate*, (1992)
George Astaloş – *Simetrii*, (1992)
Paul Daian – *Johann*, (1993)
Alexandru Muşina – *Aleea Mimozei nr. 3*, (1993)
George Popescu – *Ştiinţa veselă*, (1993)
Dan Ciachir – *Străzi de ceară*, (1993)
Felix Lupu – *Scrieri simultane*, (1993)
Sabin Gherman – *Faluscriptum*, (1994)
Traian T. Coşovei – *Bătrîneţile unui băiat cuminte*, (1994)
Dumitru Crudu – *E închis vă rugăm nu insistaţi*, (1994)
Paul Daian – *Trei poeme*, (1994)
Gabriela Negreanu – *Viziune cu logofagi*, (1994)
Caius Dobrescu – *Spălîndu-mi ciorapii*, (1994)
Mircea Ţuglea – *Proezia*, (1996)
Ion Stratan – *O zi bună pentru a muri*, (1996)
Nicolae Ionel – *Prezenţa*, (1996)
Paul Daian – *Cerul şi ochii lui oblici*, (1996)
Bogdan Ghiu – *Poemul cu latura de un metru*, (1996)
Marian Drăghici – *Lunetistul*, (1996)
Liviu Ioan Stoiciu – *Ruinele poemului*, (1997)
Octavan Soviany – *Turnul lui Casanova*, (1997)
Nina Vasile – *Albert, locuitorul*, (1997)
Gheorghe Grigurcu – *Amarul tîrg*, (1998)
George Popescu – *Magna Impuritas*, (1998)
Vasile Baghiu – *Maniera*, (1998)
Budimir Dubac – *Hilandar*, (1999)

Dan Laurenţiu – *Patul metafizic*, (2000)
Bogdan Ghiu – *Cămaşă şi pantaloni*, (2000)